

עינים.

יש כפרים במדורוסיקה, ובכפרים
 יגדלו אלונגם חסונים ועלמות חסונות.
 ובעונת אביב, עם הפתח פקעים רבים
 על כל בד ופארה של אילנות ישישים,
 ועם צאת השדה מחרשות ראשונות,
 מלפשות ונוצצות כחרבות הגבורים,
 אז חלונות קמנים של פתים ננסים
 לקראת אורחה מובה—השמש—נפתחים.
 ויורה היא חצי זקבה לפתים האפלים,
 ומן החלונות חוצה שולחות חצי אש ורשפים
 עינים בוערות מתחת קוצות שחורות
 ואוי לבחור צעיר, שמה עברה—
 הם יפדחו לבו, שם יכרע וישרף
 בלחב העינים המלורוסיות הגדולות!

ויש, בבקר קיץ, אף זה יתרומו
 אדי לילה כקורי-חלומות מארץ שכורת-טללים;
 עוד הנאווה הוזה על מצעה תבן,
 חולמת על עלמים בעלי כתף ובלורית,
 ופתאם תרנו משנתה כאילת הרים
 לקול חליל רועה משכים, צלל באזניה—
 ערנו בקצה הכפר; וכבר היא געורה,

קפצה אל החלון, עטורה נחשים שחורים,
מתפתלים סביב צנארה ויורדים על תזה;
פוכשה פניה הלוחמים בזוכית החלון
ומחכה.

והנה הולך הוא,

הוא העלם שחור-הבלורית ואדם הלחי,
אביר תזיונותיה וחלומה בלילות.
והנה הפנה פניו אל חלונה המואר.
באור שמש ובלהב עיניה, וקרא בנבכייהו:
— בהרש, בהרש, חכיבי, עם נמות היום...
נגלו טורי שניו הקבנות פשחקו
ואש עיניה תעברו והתלקחה בעיניו:
בהרש, עם נמות היום...

ובחג הבציר, עת פלות עבודת שדה רבה,
יאספו בני הכפר לחננא והלולא;
כנורות ומצלמים ינגנו מנגינה עליזה
ועלמים עם עלמות יוצאים במחולות.
או תעמדנה מן הצד בין זקנים וזקנות
גם שתים-שלוש נערות צעירות, קומצות שפתותיהן,
עיניהן יורות זיקי אש וחרון ומשטמה
על דודיהן שעזבון ומחוללים עם אחרות.
מבטי אשן חודרים פליות ולב צרותיהן—
ותרדו אלו פתאם, וגשטמו מזלעות הבוגדים,
וגשארו קרחים מאלו ומאלו,
וזקנים וזקנות ישחקו למשפתיהם.

אך עם בוא ימי הסתיו הדיוחים והתפלים
הכבינה פתאם עיני בנות מצורוסיה.
עומיות מתבנסות הן לתוך "קמזולים" חמים

סוגרות עלמיהן בכתלי בית מחובים,
יושבות כיד הפלך וטוות הפשתה,
ורק לפעמים רנע תצת בעינים
אותה השלהבת, — כמדורת יער
בליל סגריר ועננים, — תצת לרנע
וכמדורת יער תדעך פתאם.
תונה חרישית תבענה אז העינים,
ואינן יודעות, למה הן עצבות...
אך, עמוק עמוק בתהומותן עוד יראה הרוואה
שפעת האש העצורה, אש עלומים,
המפעפעת חרש-חרש, בתהום הר-געש,
ומחכה לניצוץ ראשון של השמש
להתלקח ביתר עז ולפרץ כל הגדרים...
